

AFTER THE CRACK

PARTEA A II-A

PRAG 5

După Fisură

Există expresii pe care le folosim cu ușurință.

„Mă simt renăscut.”

„Am luat-o de la capăt.”

„A fost o viață nouă.”

De obicei sunt metafore.

Figuri de stil.

Moduri elegante de a descrie o schimbare.

Apoi există momente în care acele cuvinte încetează să fie simbolice.

Și devin literale.

Multă vreme îmi imaginasem viața ca pe o linie continuă.

Cu suișuri și coborâșuri.

Cu accelerări și încetiniri.

Cu succese și probleme.

Dar mereu aceeași linie.

Mereu aceeași călătorie.

Apoi a venit ziua în care am înțeles că o viață se poate întrerupe fără ca trupul să moară.

Se poate întrerupe o viziune asupra lumii.

O identitate.

O certitudine.

Un proiect.

O imagine de sine.

Iar când se întâmplă, persoana care iese de partea cealaltă nu este niciodată identică cu cea care intrase.

La început încerci să rezisti.

Cauți să salvezi ce se mai poate salva.

Să repari.

Să reconstruiești.

Să te întorci la normalitate.

Este o reacție firească.

Și eu am făcut la fel.

Voiam să recuperez continuitatea.

Voiam să reînnod ceea ce se rupsese.

Voiam să mă întorc la ce era înainte.

Apoi am înțeles ceva greu de acceptat.

Ceea ce era înainte nu mai exista.

Și era inutil să îl urmăresc.

Aceasta este una dintre cele mai costisitoare lecții ale vieții.

Pentru că cere un mic doliu.

Doliul a ceea ce am fost.

Vorbim adesea despre oamenii pe care îi pierdem.

Mult mai puțin despre identitățile pe care le pierdem.

Și totuși și acelea merită o înmormântare.

Există momentul în care încetezi să fii fiul care erai.

Profesionistul care erai.

Bărbatul care erai.

Femeia care erai.

Există momentul în care o versiune a noastră își încheie propria sarcină.

Și lasă locul altui lucru.

Când am străbătut acel anotimp, nu mi-am dat seama imediat.

Credeam că era o criză.

O paranteză.

Un accident.

Abia mai târziu am înțeles că treceam printr-o transformare.

Diferența este enormă.

O criză este ceva ce dorești să se termine.

O transformare este ceva ce te schimbă pentru totdeauna.

Îmi amintesc o perioadă în care fiecare certitudine părea suspendată.

Vechile răspunsuri nu mai funcționau.

Vechile instrumente păreau insuficiente.

Chiar și unele obiective și-au pierdut sensul.

Era o senzație tulburătoare.

Ca și cum ai umbla printr-un peisaj familiar și ai descoperi că toate drumurile și-au schimbat direcția.

Un timp am încercat să mă orientez folosind hărți vechi.

Nu a servit la nimic.

Pentru că mă schimbasesm eu.

Hărțile nu erau greșite.

Erau perimate.

Este ceea ce se întâmplă în marile tranziții.

Problemele nu vin doar din lumea care se schimbă.

Vin din faptul că o interpretăm în continuare cu ochi care aparțin trecutului.

Apoi, lent, ceva se realiniază.

Nu se întâmplă într-o zi.

Nu se întâmplă într-o săptămână.

Se întâmplă prin sute de mici ajustări.

Prin noi conștientizări.

Noi priorități.

Noi întrebări.

Într-o dimineață te trezești și îți dai seama că privești realitatea în mod diferit.

Aceleași lucruri.

Cu ochi diferiți.

Atunci am început să înțeleg semnificația autentică a renașterii.

Nu constă în a redeveni tânăr.

Nu constă în a elimina durerea.

Nu constă în a șterge greșelile.

Constă în a crea o nouă relație cu tot ceea ce s-a întâmplat.

Cu rănilor.

Cu fricile.

Cu pierderile.

Cu oportunitățile.

Cu timpul însuși.

A doua viață nu se naște din negarea celei dintâi.

Se naște din integrarea ei.

Tot ceea ce ai fost continuă să existe.

Dar nu mai guvernează prezentul.

Devine experiență.

Devine memorie.

Devine material de construcție.

Mulți oameni își imaginează renașterea ca pe un eveniment spectaculos.

Eu am trăit-o în mod diferit.

Ca pe o lentă reconstrucție.

Cărămidă cu cărămidă.

Gând cu gând.

Decizie cu decizie.

Adesea în tăcere.

Adesea fără public.

Adesea fără ca nimeni să își dea seama de ceea ce se întâmplă.

Și totuși se întâmplă.

În adâncul lucrurilor.

Cu trecerea timpului am început să îi privesc pe ceilalți în mod diferit.

Am înțeles că aproape toți trăiesc mai mult de o viață.

Nu neapărat mai multe existențe biologice.

Mai multe capitole interioare.

Mai multe identități.

Mai multe transformări.

Privim un chip și ne imaginăm continuitate.

Dar în spatele acelui chip ar putea exista cinci, zece, douăzeci de versiuni diferite ale aceleiași persoane.

Toate reale.

Toate supraviețuitoare.

Toate necesare.

Poate de aceea compasiunea devine mai importantă cu vârsta.

Pentru că învățăm să respectăm bătăliile invizibile ale celorlalți.

Înțelegem că nimeni nu este doar ceea ce pare.

Fiecare poartă înăuntrul său o poveste de prăbușiri și reconstrucții.

De pierderi și renașteri.

De morți simbolice și noi plecări.

Privind în urmă, nu idealizez acea perioadă.

Nu doresc să o retrăiesc.

A fost dificilă.

Confuză.

Uneori dureroasă.

Dar îi recunosc valoarea.

Pentru că din acea transformare s-a născut cineva care înainte nu exista.

Cineva mai conștient.

Mai atent.

Mai uman.

Poate mai puțin sigur.

Dar mult mai autentic.

Și aceasta este partea care contează.

La capătul drumului, când privesc parcursul făcut, nu văd o singură viață.

Văd cel puțin două.

Prima construită pe așteptări.

A doua construită pe înțelegere.

Prima centrată pe a face.

A doua mai atentă la a fi.

Prima convinsă că știe.

A doua dispusă să asculte.

De aceea a vorbi despre o a doua viață nu conține nicio exagerare.

Nu este o frază poetică.

Nu este o metaforă.

Este o constatare.

Pentru că există momente în care nu ne schimbăm pur și simplu direcția.

Ne schimbăm existența.

Iar când se întâmplă cu adevărat, o a doua viață nu este o metaforă.

Este ceea ce rămâne după ce prima ne-a învățat tot ce ne putea învăța.